ଟେଜ୍ ବ୍ରାଇଟ୍ ଷ୍ଟିଲ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ।

ବନାମ

ଶାନ୍ତାରାମ ଶଙ୍କର ସାୱନ୍ତ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ।

2, ମାର୍ଚ୍ଚ,1994

[ଏସ୍. ମୋହନ ଏବଂ ଏମ୍. କେ. ମୁଖାର୍ଜୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଙ୍ଗ ଘର ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ 1947:ଧାରା 11 (3), 12 (2) ଏବଂ 12 (3) (ଖ)-ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିବା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି-ବକେୟା ଦେୟ ପାଇଁ ଘରମାଲିକ ଡିମାଣ୍ଡ ନୋଟିସ ଜାରି କରିଛନ୍ତି-ମାନକ ଭଡ଼ା ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଆବେଦନ ଦାଖଲ-ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଭଡ଼ା ସ୍ଥିର ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଭଡା ଜମା କରିବା କିନ୍ତୁ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ନୁହେଁ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନ-ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି-ମାସିକ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହେବ କି-ଡିମାଣ୍ଡ ନୋଟିସର ବୈଧତା-ମକଦ୍ଦମାର ଗ୍ରହଣୀୟତା ।

ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ 1963 ମସିହାରୁ ମକଦ୍ଦମା ପରିସରର ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବେ ରହିଛନ୍ତି ଯଦିଓ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅନେକଥର ମାଲିକାନା ବଦଳିଛି । 1975 ରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସମ୍ପତ୍ତି କିଣିଥିଲେ, ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ, ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ମାସିକ 358.29 ଟଙ୍କା ହାରରେ ଭଡ଼ା ଏବଂ ଟିକସ ପ୍ରଦାନ କରି ରହି ଆସୁଥିଲେ ।

1977 ରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରିଥିଲେ ଯାହା ଏହାର ଭଡ଼ାଟିଆ ସତ୍ତ୍ୱ ସମାପ୍ତ କରିଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲା କାରଣ ଆବେଦନକାରୀ ଫେବୃଆରୀ, 1976 ରୁ Rs.5650 ଟଙ୍କାର ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧିର ବକେୟା ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ । ଏହି ବିଜ୍ଞପ୍ତିରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଦୁଇଟି କାରଣ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା, ଯଥା ଆବେଦନକାରୀ ପରିସର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ, ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଂ ଘର ଦରଦାମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ 1947 ର ଧାରା 11 (3) ଅନୁଯାୟୀ ମାନକ ଭଡ଼ା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଘରଭଡ଼ା ମାସିକ

358 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରି ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଚାରି ମାସ ପାଇଁ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଭଡ଼ା ଜମା କରୁଛନ୍ତି ।

1979 ରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବକେୟା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି, ଭଡ଼ା ଏବଂ ଦଖଲ ହାସଲ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦୟାର କରିଥିଲେ । ଏହା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ 56.50 ଟଙ୍କା ହାରରେ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି 1976 ମସିହାରୁ ପଇଠ କରାଯାଇନାହିଁ । ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଆଧାର ଯଥା ଅନଧିକୃତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ପଡୋଶୀ ମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବା ବିଷୟ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ।

ମାନକ ଭଡ଼ା ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ କରାଯାଥିବା ଆବେଦନକୁ ସ୍ବତଃ ଭାବରେ ଅଣ-ଉପସ୍ଥିତି ପାଇଁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା କେବଳ 1985 ମସିହାରେ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ତେବେ, ଆବେଦନକାରୀ ଆରମ୍ଭରୁ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ମାନକ ଭଡ଼ା ଜମା କରୁଥିଲେ ।

ମକଦ୍ଦମାକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଆବେଦନକାରୀ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ କୌଣସି ବକେୟା ନାହିଁ । ଏହା ଅନଧିକୃତ ନିର୍ମାଣ ଏବଂ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବା ଭଳି ଅନ୍ୟ କାରଣଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ବୀକାର କରିଥିଲା । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବକେୟା କାରଣରୁ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ଡିକ୍ରି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ନୁହେଁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି କହିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କୌଣସି ଭଡ଼ା ବକେୟା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ।ତେଣୁ ଆବେଦନକାରୀ-ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦାବି ପାଇଁ କୌଣସି ବୈଧ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଜାରି କରାଯାଇ ନାହିଁ ଯାହା ମକଦ୍ଦମାର ଗ୍ରହଣୀୟତା ପାଇଁ ଏକ ପୂର୍ବ ସର୍ତ୍ତ ଥିଲା ; ଉତ୍ତରଦାତା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଆଦାୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସମାନ ପରିମାଣରେ

ଟଙ୍କା ଦେଇନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ଥିର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଭଡା, ମକଦ୍ଦମା ଏବଂ ଆବେଦନ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ନିୟମିତ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବକେୟା ପଇଠ କରିବା ପାଇଁ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରାଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତ ଦାବି ଯାହା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଥିଲା ତାହା ଦେବାକୁ ଥିବା ଭଡ଼ାର ଏକ ଅଂଶ ଥିଲା; ଏବଂ ଯେହେତୁ ଏହା ଏକ ବୈଧ ଦାବି ଥିଲା, ତେଣୁ ମକଦ୍ଦମାର ଗ୍ରହଣୀୟତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇହେବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ :1. ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ବକେୟା କିମ୍ବା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାର ଗ୍ରହଣୀୟତା ପାଇଁ ବୈଧ ଦାବି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ ନୋଟିସରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତି ମାସରେ 56.50 ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ଥିଲା । ଯଦିଓ ' ଅନୁମାନ' ଶବ୍ଦଟି ଭୁଲ ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି, ଏହା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତିର ବୈଧତା ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, କେବଳ ଯେହେତୁ ବିଜ୍ଞପ୍ତିରେ 'ଭଡାର ବକେୟା' ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ଏହାର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଭଡ଼ାର ଅଂଶ ଭାବରେ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ କୌଣସି ଦାବି କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୌରପାଳିକା ଟିକସ ପ୍ରଦାନକୁ ନେଇ ଭଡ଼ାଟିଆ କେବେ ବି ବିବାଦ କରିନଥିଲେ ।

ଚିମନ୍ ଲାଲ୍ ବନାମ ମିଶ୍ରିଲାଲ୍, [1985] 2 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 39 ଏବଂ ଆର୍. କେ. ସେଠୀ ବନାମ ଆର୍. ପି. ଏଚ୍. ଶିରୋଲେ, [1991] 1 ଏସ୍. ସି. ସି. 570, ମାମଲା ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ।

2. ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଯଦିଓ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି, ଭଡ଼ା ର ଏକ ଅଂଶ, ତଥାପି ଏହା ମାସିକ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ଅଭିଯୋଗଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି 1.2.1976 ରୁ 1979 ରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବା ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିଲା । ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଦାବି କରିବା କିମ୍ବା ଏହାର ପୁନରୁଦ୍ଧାରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ ।

3. 14.9.1983 ରେ, ମାନକ ଭଡ଼ା ମାସିକ 358 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ମାସିକ 56 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ମାନକ ଭଡ଼ା ଭାବରେ

ପ୍ରତି ମାସରେ Rs.358 ପ୍ରଦାନ କରିବା ଜାରି ରଖିଥିଲେ । ସେ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ । ବାସ୍ତବତା ହେଉଛି ଯେ ସେ ଏପରିକି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିବା ସମୟରେ ମାସିକ 358 ଟଙ୍କା ଜମା କରୁଥିବା ବିଷୟଟି ତାଙ୍କୁ ଏପରି ଦାୟିତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବମ୍ବେ ଭଡା ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଙ୍ଗ ଘର ଦରଦାମ ଅଧିନିୟମ 1947 ର ଧାରା 12 (3) (ବି) ଅନୁଯାୟୀ, ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି ଯେ ସେ କେବଳ ମାନକ ଭଡ଼ା ଆବେଦନର ବିଚାରାଧୀନ ସମୟରେ ନୁହେଁ, ଯାହା ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଡିଫଲ୍ଟ ପାଇଁ ଖାରଜ ହୋଇଛି, ବରଂ ବେଦଖଲ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରାଧୀନ ସମୟରେ ମଧ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଜମା କରିବାକୁ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ବାଧ୍ୟବାଧକତା ରହିଛି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 1354/1987 ।

ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 5035/1985 ରେ ବମ୍ବେ ସ୍ଥିତ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 19/20.2.1987 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ଜେ. ସୋରାବଜୀ, ଜି .ବାନାର୍ଜୀ, ଆର୍. କରଞ୍ଜାୱାଲା ପି.କେ. ମଲ୍ଲିକ, ଏମ୍. କରଞ୍ଜାୱାଲା ଏବଂ ଆର୍. ରାୟ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏ. ଏମ୍. ଖାନୱିଲକର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ମୋହନ,ଏହି ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସମ୍ପର୍କରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ତଥ୍ୟ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପତ୍ତିର ମୂଳ ମାଲିକ ଓମ୍ଜୀ ମୁଲଜୀ, ସେତେବେଳେ ରାମାମାରୁତି ରୋଡ (ମହାରାଷ୍ଟ୍ର) ଅଞ୍ଚଳର ଥିଲେ । 1963 ମସିହାରେ ସେ ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ସପକ୍ଷରେ ଦୁଇଟି କୋଠରୀ ଏବଂ ଏକ ରୋଷେଇ ଘର ଥିବା ତିନୋଟି ଛୋଟ ଫ୍ଲାଟକୁ ଭଡାସତ୍ୱରେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ପୌରପାଳିକା ଟିକସ 20 ଟଙ୍କା ଏବଂ ଜଳ ଭଡ଼ା ଟିକସ 15 ସହିତ ଘର ଭଡା 300 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ।

1968 ମସିହାରେ, ଓମଜୀ ମୁଲଜୀ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଗାଭନ୍ଦ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ 1968 ମସିହାରୁ ଉକ୍ତ ଗାଭନ୍ଦଙ୍କୁ ଟିକସ ସମେତ

ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ସେହି ବର୍ଷ 1968 ମସିହାରେ, ପୌରପାଳିକା ଟିକସ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଏକକାଳୀନ 338.58 ଟଙ୍କା ଭଡ଼ା ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଟିକସରେ ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧି ହେତୁ, ଆବେଦନକାରୀ ଟିକସ ସହିତ 358.29 ଟଙ୍କା ମାଲିକଙ୍କ ନିକଟରେ ପଇଠ କରିଥିଲେ ।

1975 ମସିହାରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପତ୍ତି କିଣିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ସେବେଠାରୁ ଆବେଦନକାରୀ ନିୟମିତ ଭାବେ ମାସିକ 358.29 ଟଙ୍କା ହାରରେ ଭଡ଼ା ଏବଂ ଟିକସ ଦେଉଥିଲେ ।

ବକେୟା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଓକିଲ ସେମାନଙ୍କର ଭଡାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ 27.7.1977 ତାରିଖରେ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଜାରି କରିଥିଲେ ଏବଂ ମକଦ୍ଦମା ଜମିର ଖାଲି ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ କାରଣ ଆବେଦନକାରୀ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପରିମାଣ 5,650 ଟଙ୍କା ବକେୟା ପ୍ରଦ୍ନ କରିନଥିଲେ। 1976 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ ମାସ ଠାରୁ ।ନୋଟିସରେ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଦୁଇଟି କାରଣ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀ ପରିସର ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପଡ଼ୋଶୀମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିଥିବା ବିଷୟ ଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ ନୋଟିସ୍ ପାଇବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଂ ହାଉସ୍ ଦରଦାମ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ 1947 ର ଧାରା 11 (3) ଅନୁଯାୟୀ ମାନକ ଭଡ଼ା ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । 30.8.1987 ତାରିଖରେ, Rs.358 ଟଙ୍କାର ଭଡ଼ା ସ୍ଥିର କରି ଏକ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତି ମାସର 10 ତାରିଖରେ କିମ୍ବା ତା 'ପୂର୍ବରୁ ଏହାକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଜମା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଅଗଷ୍ଟ, ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସ ପାଇଁ, ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ।ତେବେ, 1977 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର ମାସରୁ ଆବେଦନକାରୀ ଥାନେର କନିଷ୍ଠ ବିଭାଗୀୟ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ଭଡ଼ା ଜମା କରୁଥିଲେ ।

26.4.1979 ରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବକେୟା ଥିବା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି, ବକେୟା ଏବଂ ଦଖଲ ପାଇଁ ଥାନେର କନିଷ୍ଠ ବିଭାଗୀୟ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତିଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 384/79 ଦୟାର କରିଥିଲେ । ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ଆଧାରଟି ଥିଲା ଯେ

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁମୋଦିତ ବର୍ଦ୍ଧିତ ପରିମାଣର ବକେୟା ଅକ୍ଟୋବର, 1976 ଠାରୁ ପ୍ରତି ମାସରେ 56.50 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଏହା 358.29 ଟଙ୍କା ଭଡା ଉପରେ 7 ପ୍ରତିଶତ ଶିକ୍ଷା କର ଆଧାରରେ ଥିଲା, 30 ଟଙ୍କା ଜଳ ଶୁଳ୍କ, 1/4% ବେକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ 1/4% ବୃକ୍ଷ ସେସ୍ ଭାବରେ ଥିଲା । ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାରଣ ଯଥା ଅନଧିକୃତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ପଡୋଶୀ ମାନଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବା ବିଷୟ ମଧ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା । 1981 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସରେ, ମାନକ ଭଡ଼ା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନକୁ, ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅନୁପସ୍ଥିତି କାରଣରୁ ଖାରଜ କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ବରଖାସ୍ତ କେବଳ 1985 ମସିହାରେ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିଲା । ତଥାପି, ଆବେଦନକାରୀ ଅନ୍ତରୀଣ ମାନକ ଭଡ଼ା ଜମା କରୁଥିଲେ ।

ନିୟମିତ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 384/1979 ର ରକ୍ଷଣରେ, ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବକେୟା ମାନକ ଭଡ଼ା ବିନା ବିଫଳତାରେ ପଇଠ ହୋଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ, ସେଗୁଡିକ ବକେୟା ନଥିଲା । ଅନ୍ୟ କାରଣ ଯଥା, ଅନଧିକୃତ ନିର୍ମାଣ ଏବଂ ଉପଦ୍ରବ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ।ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବକେୟା ଭଡା କାରଣରୁ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଦୟାର ମକଦ୍ଦମା ଡିକ୍ରି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ମାତ୍ର ଅନୁମୋଦିତ ଭଡା ପାଇଁ ନୁହେଁ ।

ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ, ଆବେଦନକାରୀ ଥାନେର ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 452/1983 ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 5035/1985 ଦୟାର କରିଥିଲେ । ଏହାକୁ 19.2.1987 ରେ ଖାରଜ କରାଯାଇ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କର କୌଣସି ଭଡ଼ା ବକେୟା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଦାଖଲ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ତେଣୁ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସୋଲି ଜେ. ସୋରାବଜୀ, ଆମ ବିଚାର ପାଇଁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ବିଷୟମାନ ଉଠାଇଥିଲେ ।

(i) ଦାବି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ବୈଧ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ହେଉଛି ବକେୟା କିମ୍ବା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାର ଗ୍ରହଣୀୟତା ପାଇଁ ଏକ ପୂର୍ବସର୍ତ୍ତ । ଆବଶ୍ୟକ ଦାବିର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, ଅନୁପାଳନ କରିବାର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ସ୍ଥିତିରେ, ଧାରା 12 (3) ର

ଉପଧାରା (3) (ଏ) କିମ୍ବା (ବି) ଅନୁଯାୟୀ ଉଲ୍ଲିଖିତ ପରିଣାମ ପ୍ରଭାବିତ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ନିବେଦନର ସମର୍ଥନରେ, ଚିମନ୍ ଲାଲ୍ ବନାମ ମିଶ୍ରିଲାଲ୍, [1985] 2 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 39 ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଛି ।

(2) ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, 27.7.1977 ତାରିଖ ଦାବି ନୋଟିସ୍ ରେ ବକେୟା ଅବଧି କିମ୍ବା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇନାହିଁ । ଏହି ଦାବି କେବଳ ଭଡ଼ା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବକେୟା ଭଡା ପାଇଁ ଥିଲା ମାତ୍ର ଅନୁମୋଦିତ ପାଇଁ ନଥିଲା ।

(ଗ) ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି, ଯଦିଓ ଭଡ଼ା ଅଂଶବିଶେଷ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ମାସିକ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ଏହା ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଯେ ଶିକ୍ଷା ଟିକସ ବର୍ଷ ଆଧାରରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଥିବା କାରଣରୁ, ଆର୍. କେ. ସେଙ୍ଗୀ ବନାମ ଆର୍. ପି. ଶିରୋଲେ, [1991] 1 ଏସ୍. ସି. ସି. 570 ମାମଲାରେ ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (3) (ଏ) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତି ମାସରେ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ ।

(iv) ଜମି ମାଲିକ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ ନକରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ବୃଦ୍ଧି ଆଦାୟ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ତେଣୁ, ସେ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ବୃଦ୍ଧିର ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନିବେଦନ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରମାଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ମାମଲାରେ ଏପରି କୌଣସି ନିବେଦନ ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ନିମ୍ନ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅନୁରୋଧ କରାଯିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହା ଉପରେ ବିଚାର କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଭୁଲ୍ ଭାବେ ପଢ଼ି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭୁଲ୍ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ବୈଧାନିକ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇନଥିବା ଦାୟିତ୍ୱ ଏବଂ ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ପଠନ କରିଛି । ଏହା ନିମ୍ନଲିଖିତ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ ଥିଲା :

(କ) ଯେ ମାନକ ଭଡ଼ା ପାଇଁ ଆବେଦନ ଠିକ୍ ସମୟରେ କରାଯାଇଥିଲା,

(ଖ) ମକଦ୍ଦମା ଏବଂ ଆବେଦନ ବିଚାରଧୀନ ଥିବା ସମୟରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନ୍ତରୀଣ ଭଡ଼ା ନିୟମିତ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

(ଗ) ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅନ୍ତରୀଣ ଭଡ଼ା, ଚୁକ୍ତିଭିତ୍ତିକ ଭଡ଼ା ସହିତ ସମାନ ଥିଲା ।

ଏହି ନିବେଦନ ଗୁଡିକର ଉତ୍ତର ଦେବାପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଯୁକ୍ତ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ, ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ ଯେ କୌଣସି ବୈଧ ଦାବି ନଥିଲା ବୋଲି କହିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଏହି ବିଜ୍ଞପ୍ତିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ କ "ଣ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯଥା- ଭଡ଼ା ବବାଦକୁ 358.29 ଟଙ୍କା, ଜଳ ଶୁଳ୍କ ପାଇଁ 7 ପ୍ରତିଶତ, ଶିକ୍ଷା ଶୁଳ୍କ ବବାଦକୁ 30 ଟଙ୍କା, ବେକାରୀ ଶୁଳ୍କ ପାଇଁ 1/4 ପ୍ରତିଶତ, ବୃକ୍ଷ ସେସ୍ ପାଇଁ 1/4 ପ୍ରତିଶତ । ଏସବୁ ମୋଟ 56.50 ଟଙ୍କା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଆକାରରେ ପ୍ରତି ମାସରେ ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଭଡ଼ା ବାବଦ ସମସ୍ତ ବକେୟା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ନୋଟିସ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା, ସେତେବେଳେ ଭଡ଼ା ଅନ୍ତର୍ଗତ ଥିବ ଏହି ସମସ୍ତ ଦେୟ ପାଇଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାସ୍ତବରେ, ଅଭିଯୋଗଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରେ ଯେ ଦାବିଟି ପ୍ରକୃତରେ କ "ଣ ଥିଲା । ତେଣୁ, ତଥ୍ୟ ଆଧାରରେ, ଚିମନ୍ ଲାଲ୍ ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ) ର ରାୟର କୌଣସି ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ ।

ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି, ଯଦିଓ ଭଡ଼ା ର ଏକ ଅଂଶ ଥିଲା, ତଥାପି ଏହା ମାସିକ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ, ଏହି ମାମଲାରେ, ଅଭିଯୋଗ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇଛି ଯେ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି 1.2.1976 ରୁ 1979 ରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବା ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିଲା । ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଦାବି କରିବା କିମ୍ବା ଏହାର ପୁନରୁଦ୍ଧାରକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ ।

ଜମି ମାଲିକ କେବେ ବି ବିବାଦ କରିନଥିଲେ ଯେ ଭଡ଼ାଟିଆ ପୌରପାଳିକା ଟିକସ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ, ପୌରପାଳିକାର ଦାବିଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରମାଣ ସ୍ୱରୂପ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବେ ତର୍ଜମା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା ।

ଆଇନର ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବ ଭାବରେ, ଏହା ବିବାଦୀୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ବକେୟା କିମ୍ବା ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବାର ମକଦ୍ଦମାର ଗ୍ରହଣୀୟତା ପାଇଁ ଏକ ବୈଧ ଦାବି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଚିମନ୍ ଲାଲ୍ ଙ୍କର (ଉପରୋକ୍ତ) ମାମଲାରେ ପୃଷ୍ଠା 43-44 ରେ ରଖାଯାଇଛି ।

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, 27.7.1977 ତାରିଖର ବିଜ୍ଞପ୍ତି ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

" ଆପଣଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲାକୁ ଲିଜ୍ ରେ ଦିଆଯାଇଛି । ଆପଣ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଖଲରେ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ରିଟିଶ କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସ ଅନୁଯାୟୀ ଭଡା ମାସ ଗଣନା ହୋଇଥାଏ ।

ଆପଣ ନିଜର ତିନି ଜଣ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲାରେ ଥିବା ତିନୋଟି ବ୍ଲକ୍ ରେ ସ୍ଥାନିତ କରିଛନ୍ତି। ଉକ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲା ପାଇଁ ମୋଟ ଭଡ଼ା ହେଉଛି 358.29 ଟଙ୍କା । ଉକ୍ତ ଭଡ଼ା ବ୍ୟତୀତ ଆପଣଙ୍କୁ ମୋ ମହକିଲଙ୍କୁ 7 ପ୍ରତିଶତ ଶିକ୍ଷା ଟିକସ, Rs.30 ଜଳ ଶୁଳ୍କ, 1/4 ପ୍ରତିଶତ ବେକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ 1/4 ପ୍ରତିଶତ ବୃକ୍ଷ ସେସ୍ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କୁ ମୋ ମହକିଲଙ୍କୁ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ବବାଦକୁ ପ୍ରତି ମାସରେ 56.50 ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ 1976 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ ମାସରୁ ବକେୟା ରଖିଛନ୍ତି । ମୋର ଗ୍ରାହକ ସେହି ସମନ ରାଶି ଦାବି କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଅବହେଳା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସମାନ ଦେୟ ଦେବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆପଣ ଜଣେ ଖିଲାପକାରୀ।ଆପଣ ଭଡ଼ା ଦେୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛୁକ ନୁହଁନ୍ତି ଏବଂ ଯାହା ଫଳରେ ଏହା ଅନାଦେୟ ହୋଇଯାଏ ।

ଏହା ପାଇବା ପରେ ଆପଣଙ୍କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବକେୟା ପଇଠ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି । ଯାହାର ଅନୁପାଳନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲେ, ମୋର ମହକିଲ ବିଚାରାଳୟକୁ ଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ଅଭିଯୋଗଗୁଡିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆପଣଙ୍କ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ସମାଧାନ ହେବ ଏବଂ ଏହାର ପରିଣାମ ବିଷୟରେ ଦୟାକରି ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 3 ରେ 'ଅପେକ୍ଷିତ' ଶବ୍ଦଟି ଭୁଲ ଭାବରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତିର ବୈଧତା ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ। ଏହା ବ୍ୟତୀତ, କେବଳ 'ବକେୟା' ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିବାରୁ, ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ କୌଣସି ଦାବି କରାଯାଇ ନାହିଁ କାରଣ ସେଗୁଡିକ ସେହି ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଭଡ଼ା ର ଏକ ଅଂଶ । ଅଭିଯୋଗଟି କୌଣସି ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦରେ ନିମ୍ନମତେ କୁହେ ନାହିଁ :

" ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଭଡା ବ୍ରିଟିଶ କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସ ଅନୁଯାୟୀ ଥିଲା । ଉକ୍ତ ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲା ପାଇଁ ମୋଟ ଭଡ଼ା 358.29 ଟଙ୍କା ଥିଲା ଉକ୍ତ ଭଡ଼ା ବାଦ ମୂଳ ମକଦ୍ଦମାର ବାଦୀଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ 7 ପ୍ରତିଶତ ଶିକ୍ଷା ଟିକସ, Rs.30 ଜଳ ଶୁଳ୍କ, 1/4 ପ୍ରତିଶତ ବେକାରୀ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ 1/4 ପ୍ରତିଶତ ବୃକ୍ଷ ସେସ୍ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହି ଅଭିଯୋଗକାରୀମାନେ ଦାଖଲ କରନ୍ତି ଯେ ଏହିପରି ଭାବରେ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ମାସିକ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯାହାର ପରିମାଣ 56.90 ଟଙ୍କା ଥିଲା । 1976 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ ମାସରୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଜଣକ, ଅନୁମୋଦିତ ବର୍ଦ୍ଧିତ ବକେୟା ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ । ଏହି ଅଭିଯୋଗକାରୀମାନେ ବାରମ୍ବାର ସମାନ ଦାବି

କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିବାଦୀ ଏହାକୁ ପଇଠ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତିବାଦୀ ଜଣେ ଖିଲାପକାରୀ "।

ତେଣୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସୋଲି ଜେ. *ସୋରାବଜୀଙ୍କ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ* କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ, ଚିମନ୍ ଲାଲ୍ ଙ୍କ ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ)ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା *ରାୟଟି ଭିନ୍ନ* ଅଟେ । ଆର୍. କେ. ସେଢୀଙ୍କ (ଉପରୋକ୍ତ)ମାମଲାରେ, ପୃଷ୍ଠା 581ରେ ନିମ୍ନମତେ କୁହାଯାଇଛି :

" ମାହେଶ୍ୱରୀ ମିଲ୍ସ ଲିମିଟେଡ୍ ମାମଲାରେ, ଭଡା ପ୍ରଦାନ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ, ନଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ପରିସର ବାବଦରେ ପୌରପାଳିକା ଟିକସ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଟିକସ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ ଏପରି ଦେୟ ଭଡ଼ା ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଯେହେତୁ ପୌରପାଳିକା ଟିକସ ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଟିକସ ବର୍ଷକୁ ବର୍ଷ ଆଧାରରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥାଏ, ତେଣୁ ଭଡ଼ା ର ଏକ ଅଂଶ ମାସ ଆଧାରରେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ତେଣୁ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (3) (କ) କୁ ଆକର୍ଷିତ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ପ୍ରକାଶ ସୂର୍ଯ୍ୟା ମାମଲାରେ ଡ଼ାଟିଆ ପୌରପାଳିକା ଟିକସ ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ଟିକସ ଦେବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ଟିକସଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଦେୟ ରାଶି ଭଡ଼ା ଥିଲା ଏବଂ ଯେହେତୁ ଏହା ବର୍ଷ ଶେଷରେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା, ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଯେ ମାସିକିଆ ଭଡ଼ା ହେବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା ତେଣୁ ଆଧିନୀୟମର ଧାରା 12 (3) (କ) ର କୌଣସି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ନଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତ ବିଦ୍ୱାନ ପରାମର୍ଶଦାତା ଶ୍ରୀ ଖାନୱିଲକର ଯଥାର୍ଥରେ ନିବେଦନକରିଥିଲେ ଯେ, ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ମାସିକ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନପାରେ; କିନ୍ତୁ ସାନି ମାମଲାରେ, ଯେଉଁ ଅବଧି ପାଇଁ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଦାବି କରାଯାଏ, ତାହା 1.2.1976 ରୁ 27.4.79 ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା। ଅଭିଯୋଗର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 6 ରୁ ଏହା ନିମ୍ନମତେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି:

"ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାଖଲ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର କାରଣ ପ୍ରଥମେ ପାଖାପାଖି 1.3.1976 ରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା, 1.9.1977 ରେ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧିର ବକେୟା ଏବଂ ଦଖଲ ପାଇଁ ଉଠିଥିଲା ଏବଂ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାଖଲ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମୟ ସମୟରେ ଏହା ଜାରି ରହିଛି।"

ତେଣୁ, *ଆର୍. କେ.* ସେଢୀଙ୍କ (ଉପରୋକ୍ତ) ମାମଲାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

କୌଣସି ସମୟରେ, ଭଡ଼ାଟିଆ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିବା ପୌରପାଳିକା ଟିକସ ପ୍ରଦାନକୁ ବିରୋଧ କରିନଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ, ପ୍ରମାଣ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ଆଧାରରେ ଥିଲା ।

" ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଫେବୃଆରୀ 1976 ଠାରୁ 56.50 ଟଙ୍କାକୁ ପରିମାଣିତ ହୋଇଥିଲା । ପୌରପାଳିକା ଦ୍ୱାରା ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ବିଜ୍ଞପ୍ତିର ନକଲ ମୁଁ ପ୍ରଦର୍ଶ 13 ରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛି । ଆମେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଦାବି କରିଥିଲୁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏହାକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ।

14.9.1983 ରେ, ମାନକ ଭଡ଼ା ପ୍ରତି ମାସ Rs.358 ରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରତି ମାସ Rs.56 ରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ, ମାନକ ଭଡ଼ା ବବାଦକୁ ପ୍ରତି ମାସରେ Rs.358 ପ୍ରଦାନ କରିବା ଜାରି ରଖିଥିଲେ । ସେ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ । ବାସ୍ତବତା ହେଉଛି ଯେ ସେ ଆରମ୍ଭରୁ ଏପରିକି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମଧ୍ୟ Rs.358 ହାରରେ ଜମା କରୁଥି ବିଷୟଟି ତାଙ୍କୁ ଏପରି ଦାୟିତ୍ୱରୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (3) (କ) ଅନୁଯାୟୀ, କେବଳ ମାନକ ଭଡ଼ା ଆବେଦନ ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ନୁହେଁ, ଯାହା ଏହା ମାମଲାରେ ଖିଲାପ କାରଣ ପାଇଁ ଖାରଜ ହୋଇଛି, ବରଂ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ବିଚାରଧୀନ ଥିବ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଅନୁମୋଦିତ ବୃଦ୍ଧି ଜମା କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଯଥାର୍ଥ ରାୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି ଏହା ଏପରି ହୋଇଥାଏ ତେବେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଏହା ଦର୍ଶାଇ ସୁରକ୍ଷା ଦାବି କରିପାରିବେ ଯେ ସେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଦାବି ନୋଟିସ ଜାରି ହେବ ତାରିଖ ଠାରୁ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ମାନକ ଭଡ଼ା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସେହି ଆଦେଶ ପାଳନ କରିଛନ୍ତି; ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ମାନକ ଭଡ଼ା ଅଟେ ।

ତଦନୁସାରେ, ଆମେ ବିଚାର କରୁ ଯେ ଏହି ଦେୱାନୀ ଆବେଦନରେ କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ନାହିଁ ଯାହାକୁ କି ଖାରଜ କରାଯାଇଛି । ଏହି ଆଦେଶ ତାରିଖ ଠାରୁ ଚାରି ସପ୍ତାହ ମଧ୍ୟରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ସାଧାରଣ ଲିଖିତ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦାଖଲ କରିବା ସର୍ତ୍ତରେ ଉକ୍ତ ପରିସରର ଦଖଲକୁ ଛଅ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବେ ।

ଜି.ଏନ   ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ମଦନ ମୋହନ ଭୂୟାଁ
ଅନୁବାଦକ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।